

DE POSTRIJDER

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLEE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 81.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, s' donderdags & zaterdags.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 12 JUNI.

De Kerk en hare vervolgers.

Waarom, sedert meer dan achttien honderd jaren, is onze H. Godsdiens het voorwerp der hardnekkigste vervolgingen en onophoudelijke verdrukkingen? Waarom spant men alle middelen in om, de gansche wereld door, den Paus, de priesters en kloosterlingen te doen haten en miskennen? — Waarom strooit die goddelooze drukpers, met onverpoosden liever, al die valsche en snoodde beschuldigingen uit tegen alles wat verheven en heilig is?...

Reeds achttien eeuwen liggen opeengestapeld, en het geslacht der kerkvervolgers is nog in het leven. Ja, dit geslacht heeft in het verledene, even als nu, alle macht en alle helse pogingen aangezet om de Kerk te vernietigen, om de kristenen uit de wereld te bannen door het zweerd, of ze door verleiding aan de kerk te onttrekken. Dat het ons dan niet verwonderde, waarom zooveel bespottingen en beledigingen de katholieken worden aangedaan; maar dat het ook niet ontmoedigde.

De Kerk heeft de schrikkelijke vervolgingen te lijden gehad van in de eerste tijden van haar bestaan: de eerste keizers van Roomen hebben noch vreedheid noch bloedschaar, om haar te vernietigen; hunne machtige legers, waarmede zij bijna gansch Europa veroverd hadden, wierden in hunne handen de werktuigen om, alwie katholiek wilde blijven, ter dood te brengen. Maar het bloed dier martelaren is vruchtbaar ontkiemd in jeugdige en heldhaftige christenen: De Kerk is staande gebleven, en die keizers met hunne machtige tronen, zijn gevallen en verdwenen.

Die zelfde vervolgingen wierden opvolgendelijk hernieuwd; doch waren met eene helse razernij ondernomen in de middeleeuwen, die niettegenstaande hunne vreedheden en hunne macht, zich verbijzelden tegen de steenrots van Petrus.

Niet lang geleden nog, dreigde de wereldmeester Napoleon I, de ware Kerk van Christus omver te werpen, en die te vervangen door eene Staats-Kerk, waarvan hij alleen de insteller en gebiedster zou zijn. Niemand beter dan hij was ooit daartoe in staat geweest; want hij had schier gansch Europa onder zijn gebied gekregen. De Stadhouder van Christus was reeds zijn gevangene geworden. Maar die machtige keizer, die met een woord geheel de wereld deed beven, valt en verdwijnt van zijn schitterende troon, en met hem vallen en verdwijnen die helse ontwerpen, die hij tot het uitroeiën der Kerk gemaakt had. De Kerk stond zegepraalend uit den strijd op, en haar vervolger stierf, arme gevangene, op een eiland, te midden van den onmeetbaren Oceaan.

Daarom katholieken, geen moed verloren, de hedendaagsche vervolgingen zijn niet nieuw: dit is het merkteken van de ware en onwankelbare Kerk. Koning- en keizerrijken vallen, de grooten dezer wereld verdwijnen, wetten en volkeren veranderen, alleen de Kerk met hare miljoenen kinders, blijft.

Liberaal oprechtheid.

België is het eenigste land van Europa dat nog een katholiek gouvernement bezit, en dit is niet te verwonderen, dewijl in ons vaderland 4 miljoenen katholieken leven, en alles door de meerderheid van stemmen moet beslist worden.

De liberalen zien dat gouvernement werken en de staatszaken wel bestieren, en zij zijn verbitterd en knarsentant, omdat zij zelf niet aan het roer zitten. Er zijn middelen uitgedacht geworden om de ministers hatelijk te maken: eerst vooral de ongelukken die op den ijzeren weg gebeuren, werden hen ten laste gelegd, maar het gezond

oordeel onzer landgenooten heeft met die lastering gelachen, en het ministerie is blijven duren. Daarna is Frère-Orban opgestaan, en hij heeft willen bewijzen dat Malou de bankroet voor België bereidde, maar onze katholieke minister van financiën heeft geene moeite gehad zijnen tegenstrever te wederleggen, en het gansche land heeft zijn vertrouwen aan Malou geschonken.

Ziende dat zij in het land niet konden gelukken, hebben de liberalen hunne toevlucht tot den vreemde genomen, en het gouvernement van Pruisen heeft begonnen te klagen; doch het ministerie heeft op eene voldoende wijze geantwoord, en is blijven bestaan.

Er blijft nog een middel: de processieën der Kerk aanvallen, en beweerden dat dit uitdagingen zijn van den kant der katholieken; het volk in oproer brengen, den koning verschrikken en hem verplichten zijn ministerie weg te zenden.

De uitvoering van dit laatste middel is tevertrouwd geworden aan jonge lieden, aan studenten, en is met zulke buitensporigheden uitgevoerd geworden, dat een kreet van verontwaardiging in het gansche land is opgegaan. De liberalen gazetten zelfs hebben die onbezonnen baldadigheden afgekeurd. Wat zullen zij nog uitvinden? Zij zullen zich andermaal wenden tot de kopstukken der vrijmetselarij, die eene nieuwe inbreuk aan onze constitutie zullen voorstellen. Het geluk van België wordt gesmeed in de geheime vergaderingen der vrijmetselarij.

Wie zijn de uitdagers?

Als men de liberale gazetten wil gelooven dan zijn het de katholieken die door hunne uitdagingen de wanorders veroorzaakt hebben waarvan de processieën te Gent, te Luik, te Antwerpen en te St-Nicolaas de gelegenheid geweest zijn.

Maar in Gods name, wat hebben dan de katholieken gedaan om de liberalen uit te dagen? Zij zijn in bedevaart gegaan en zij hebben den rozenkrans gebid! Zijn dat uitdagingen?

Leest nu eens de liberale gazetten van Brussel en van de plaatsen waar de bedevaarten plaats hadden. Zij steken vol uitdagingen en bedreigingen. Ziet hier enige staaltjes der liberale uitdagingen.

« Men zal ongetwijfeld eindigen met handgemeen te worden, want de aanmatiging der Clericalen kent geene palen meer. »

(Précurseur, 29 juni 1874).

« Indien de tooneelen van Luik en Gent zich vernieuwen en dat zullen zij nu overal, ten ware de bisschoppen eensklaps wijs werden, zal men van stampen en stooten tot regelmatige gevechten en van stokslagen tot MESSTEKEN en GEWEERSCHOTEN overgaan. »

(La Gazette, 19 mei).

Als op den tweeden Sinterdags, de boeren komen om de Gentenaars te vernederen, het zou er kunnen SPOOKEN.

(Stad Gent, 5 mei).

« Ja, wij zullen den BURGEROORLOG hebben en bloediger dan ooit; die het niet ziet is een onnoozel mensch, hij kent de geschiedenis niet. Of denkt men soms dat het volk ook niet eens wijzer wordt en de bedrieglijke drogredenen van de gezalfde gemijterden moede is? »

« Dit oogenblik is nu gekomen en we den papen die den volksgeest durven tergen of uitarten! »

« Luik en Gent gaven een klein staaltje van de VOLKSWOEDE, maar indien de uitdaging houding der papisten niet gesmoord wordt, wie weet, helaas! wat er DAN zal gebeuren? »

(Kleine Gazet, 20 mei).

De bedroefde moeder boog zich over de kleine plantjes en hoorde in elk hummer een menschelijk hart slaan; zij herkende ook onder miljoenen andere de hartkloppingen van haar eigen kind.

« Dit is het, » riep zij uit, terwijl zij haar hand uitstak naar eene kleine krokusbloem, die het hoofd kwijnend hangen liet.

« Raak die bloem niet aan! » riep de oude vrouw, » maar kom hier staan; en als de Dood — dien ik elk oogenblik verwacht — komt, zorg dan dat hij deze plant niet uitroei, maar bedrieg hem dat, indien hij haar uitruikt, dit dan ook het lot van al de overige bloemen zijn zal. Hiermede zult gij hem schrik aanjagen, want hij moet aan God voor elke bloem rekenschap afleggen. Geen enkele kan er worden uitgerooid, tenzij hij daartoe bevel gekregen heeft. »

Eensklaps stroomde er een ijskoude tocht door de broeikas, waardoor de blinde moeder voelde, dat de Dood was aangekomen.

« Hoe hebt gij den weg hierheen kunnen vinden? » vroeg hij. » En hoe is het mogelijk, dat gij hier nog eerder zijt dan ik? »

« Ik ben eene moeder, » antwoordde zij.

En de Dood strekte zijne handen over de teedere kleine bloem uit; maar zij beschermde de bloem met hare beide handen, en hield ze tevens met eene wanhopige inspanning vast, opdat hij geen enkel blaadje zou kunnen aanraken. Toen blies de Dood over hare handen, en zij voelde zijn adem, die killer was dan de ijskoude wind, en hare handen zonken machteloos neder.

« Gij kunt tegen mij niet kampen, » zei de Dood.

« Jongens, gij weet dat de Jesuïeten ons morgen meenden uit te dagen. Het was besloten dat de kreet (M^r. Dechamps) eene wandeling rond de stad zou doen en van daar in den Katholieken Kring gaan banketteeren. Het eerste was hem toegelaten, maar wij mochten niet gedoogen dat hij met onze tegenstrevers in een politiek klub kwam conspireeren. — De jappers hadden het zoo wel verstaan dat zij eene achterdeur in de Otto Venusstraat hebben doen maken, om in alle geval eene vrije uitvlucht te hebben. »

(Kleine Gazet, 26 mei).

« Zij die naar de bedevaarten gaan en die aan mirakels gelooven, zijn maar goed om AFGEROST te worden. »

(Journal de Gand).

« Gij wilt den burgeroorlog Loyola? Het zij zoo, wij zijn bereid, doch het is om u te verdelfgen. Kom terug met uwe handen, zoo gij durft; wij zullen u allen den nek omwringen. Kom terug en gij zult het liberaal kanaalje aan het werk zien. Kom terug en het BLOED ZAL BIJ BEKEN STROOMEN... Gij zult er uwe soutaan in baden. Wij wachten u af! »

(Journal des Étudiants, 20 mei).

De handschoen is geworpen; de oorlog is verklaard; het is onmogelijk dat hij niet uitberst. Opgesapt, en laten wij hem komen.

« Maar, bij God! wanneer het uur zal geslagen zijn, laten wij ook optrekken, met eene geestdrift weerdig van ons verleden. Men wil het vrije België met duisternis omringen, dat tien eeuwen geleden heeft om de vrijheid te genieten; wij zullen de sluiers verscheuren en de bleke handlangers in het aangezicht zien, welke door leugen en schijnheiligheid vooruitgestuurd worden. »

« De klerikalen zwaaien met tootsen boven hoopen buskruit: dat is hunne zaak. »

« Het zal te zien zijn, als de glenster zal gevallen zijn, wie er zal springen. HET ZAL ER WARM TOEGAAAN! Doch ten minste, zullen wij ons kunnen onttrekken van het ONGEDIERTE, zoo niet voor altijd, dan toch voor lang. »

(Chronique, 4 juni).

« Courrier, jongen, gij speelt een gevaarlijk spel. »

« Men weet niet wat er kan gebeuren. Men heeft openbare opschuddingen gezien die ernstige wanorders veroorzaken, waaronder de menigte een weinig den kop verliest. Indien het dikwijls gebeurd, door uwe schuld, dat het woedende Brussel eene oproerige beooging deed tegen de partij waartoe gij behoort, wees overtuigd, waarheidlievende en eerbiedwaardige Courrier, dat gij u onder de eerste SLACHTOFFERS en MARTELAARS zoudt bevinden. »

(Presse belge, 28 mei,

artikel tegen den Courrier de Bruxelles).

« Wij wenschen vurig dat het zoover niet moet komen, maar wat er ook geschiedt, de papen zullen er het meest bij toeleggen... We hen indien er iets moet voorvallen! Zij zouden op dat oogenblik voor al de fouten en misdaden boeten die zij tot hiertoe bedreven hebben. »

(Recht door Zee, 6 juni).

« Schelmen, wanneer zal toch de dag komen dat uwe helse plannen, uwe kuiperijen, uwe liederlijke altruggelarijen door eenieder zullen begrepen worden? »

« Maar een barmhartig God kan zulks wel, » zeide zij.

« Ik volvoer slechts Zijn wil, » hernam de Dood. « Ik ben Zijn tuinier. Ik neem af zijne bloemen en boomen op en plant ze over in de tuinen van het Paradijs, in een onbekend land. Hoe ze daar bloeien en waarop die tuin gelijkt, mag ik u niet vertellen. »

« Geef mij mijn kind terug! » gilde de weenede moeder op smeekenden toon. Daarop nam zij twee schoone bloemen tusschen beide handen en riep den Dood toe: « Ik zal al uwe bloemen uitrukken, want ik ben tot de uiterste wanhoop gebracht! »

« Raak ze niet aan, » zei de Dood. « Gij zijt ongelukkig, zegt ge; en zoudt ge nu eene andere moeder even ongelukkig willen maken als gij zijt? »

« Eene andere moeder? » riep de arme vrouw, terwijl zij de bloemen losliet.

« Daar hebt gij uwe oogen terug, » hernam de Dood. « Ik heb ze voor U uit het meer opgevist. » Zij glinsterden helder, maar ik wist niet dat het de uwen waren. Neem ze terug — ze zijn nu nog schitterender dan te voren — en werp dan uwe bliken eens in den diepen put, die hier dicht bij gelegen is. Dan zult gij de namen der twee bloemen lezen, die gij hebt willen uitrukken en gij zult de gehele toekomst voor oogen krijgen der twee menschen, die zij voorstellen. Tevens zult gij dan een volkomen begrip hebben van al de hoop, die gij zooveen zoudt verijdeld en het geluk dat gij zoudt vernietigd hebben. »

« Toen zag zij neder in den put, en het was

Wanneer zal de dag komen, dat het volk, voorbeeld nemende aan Duitschland en Zwitserland, u allen zonder onderscheid uit ons dierbaar vaderland zal verjagen als eerlooze schelmen!

(Vooruit, 5 juni).

« Al de liberale huisvaders moesten hunne kinderen de rijzweep met looden knop leeren hanteeeren, ten einde des noods er mee de katholieke priesters DOOD TE SLAAN, zooals de jonge David — de goede zoon — het onlangs in de stad Limburg gepoogd heeft. »

(Verschillende liberale gazetten.)

Wij ontvangen uit Vlaanderen tijdingen die inderdaad bedroevend zijn, doch van welke de heeren aanvallers van processieën, op slot van rrekening, zelf de schuld zijn. De haat op de dorpen tegen Gent is ongelooflijk groot, sedert den aanval der bedevaart op den tweeden Sinterdags.

In eenige gemeenten beloofd men wel den Gentenaar hetzelfde onthaal te geven, dat men haar gegeven heeft; doch dit is een slecht, een droevig stelsel: dat leidt naar den burgeroorlog, die de liberalen en geuzen hebben willen doen ontstaan.

Er zijn betere middelen, om die gentsche stokslagers te straffen: een gentsch huis deed veel, bijzonder veel zaken op de groote gemeenten rondom Gent.

Ongelukkig voor dat huis is de drie-of-vier-entwintigjarige zoon een der verlichters, een der liberale stokslagers, en hij werd als zoodanig in de rangen der aanvallers gezien.

De algerosten hebben in eens alle betrekking met dat huis gestaakt.

« Hebben zij ongelijk? Wij zeggen volmondig neen. Afgelost worden door den zoon, en dan nog hun geld bijbrengen om hem rijk te maken, om later nog meer en stoutter algerost te worden — dat is te veel. »

Nu jammerd die familie over het voorbijgaan haver deur door vroeger kalanten; maar aan wien de schuld? Het antwoord ligt voor de hand.

« Welnu, dat stelsel van afstraffing is veel beter dan terugstaan; want als men terugstaat, wordt men nog voor den tribunaal geleid, en — zooals men verdient — veroordeeld; niemand mag, in eene ordelijke samenleving, zijn eigen rechter zijn, al geven de liberalen dan ook het sein van den aanval. »

Maar het staat den burgers vrij met hun geld daar te gaan waar zij willen, en er is niets ter wereld waaraan de liberalen gevoeliger zijn, dan aan hunne heurs.

Laat ze dan voortaan hunne fabriekwaren verkoopen aan hunne vrienden de afrossers; maar niet aan de mishandelenden. Dit nogmaals hebben de liberalen zoo gewild! Zij zijn het die het land in verdeeldheid, in onrust, in haat en tweedracht brengen — zij, en niemand anders dan zij.

Nieuwe Circulaire.

De prokureur-generaal bij het beroepshof te Brussel heeft de volgende circulaire aan de prokureurs van zijn ressort gezonden:

« Ik geloof uwe aandacht bijzonder te moeten inroepen om de circulaire, welke aan mij en mijne kollegas gezonden is door den minister van justitie betrekkelijk de strafbare feiten welke sedert eenige tijd plaats hebben in verschillende deelen des lands en die de orde en de openbare rust verstoren. »

« Die circulaire, welke gij zult aantreffen in het officieel gedeelte van den *Moniteur* van 5 juni, gelast mij de noodzakelijke regels voor te schrijven, opdat de overtreders niet aan de waakzaamheid der overheden ontsnappen. »

heerlijk om te zien hoe een dier twee tot heil der wereld volstreekte en hoe veel vreugd en geluk zij om zich heen verspreidde. Maar zij zag ook, dat het leven der andere vol kommer en armoede, ellende en zielesmart was.

« Het lot van beide is de wil van God, » sprak de Dood.

« Wat is nu de ongelukkige en welke de gezegende bloem? » vroeg zij.

« Dat mag ik u niet zeggen, » zei de Dood; » maar dit mag ik u nog mededeelen, dat een der twee bloemen u eigen kind voorstelt. Het levenslot, dat gij gezien hebt, was dat van uw eigen kind — de toekomst van uw eigen kind. »

Daarop lied de moeder een kreet van ontzetting hooren.

« Welke der twee behoort aan mijn kind? — zeg mij dat toch. Verloos het ongelukkige kind; bevrijd het van zooveel ellende. Neem het liever van mij weg — voer het heen naar het hemelsche rijk. Vergeet mijne tranen en mijne smeekingen; vergeet alles wat ik gedaan en gezegd heb! »

« Ik begrijp u niet, » zei de Dood. « Wilt gij uw kind terug hebben? of moet ik het naar eene plaats brengen, die gij niet kent? »

Toen wong de moeder beide handen, viel op hare knieën, en bad tot God:

« Verhoor mijne gebeden niet, wanneer zij niet overeenstemmen met Uw heiligen wil, die altijd tot mijn welzijn is. O, verhoor ze niet! » en haar hoofd zonk op haar boezen neder. Daarop voerde de Dood haar kind weg naar het onbekende land.

Geschiedenis eener moeder

EENE SPROKE VAN H. C. ANDERSEN.

Naar het Deensch.

(VERVOLG EN EINDE.)

En zij stond hare schoone haren af en kreeg daarvoor de witten lokken der oude vrouw in de plaats. — Daarop begaven zij zich in de uitgestrekte broeikas van den Dood, waar bloemen en boomen in eene wonderbare weelde door elkander opgroeiden: bloeiende hyacintken onder glazen stopen, en pinksterbloemen als krachtige boomen.

Daar groeiden waterplanten, waarvan eenige er zeer frisch, andere er lijdende uitgingen; om deze laatste slingerden zich waterslangen, en zwarte krabben hadden zich aan hare stelen vastgeklemd. Daar stonden statige palmbloemen, eiken en platanen, waaronder tijn en peterselie bloeiden. Elk dezer boomen en bloemen droeg een naam; elk stelde een menschelijk leven voor en behoorde aan menschen, die nog leefden, eenigen in China, anderen in Groenland, en voorts in alle deelen der wereld.

Sommige groote boomen waren in kleine potten geplant, zoodat zij krampachtig naar ruimte snakten en op het punt schenen van den pot uitte doen barsten; terwijl men daarentegen op een weigen grond een aantal kleine en teedere bloemen zag, die geheel met 'nos onigenen' waren en met de grootste zorg opgekweekt werden.